

BusinessHalacha.com

a Project of Machon L'Choshen Mishpat

מכון לחושן משפט

Providing Awareness, Education and Service in all areas of Business Halacha.

הלואות

פרעון חוב ופשיטת רגל

This weeks chabura has been sponsored by:

THE BRUS FAMILY

In memory of:

Leah Bas Moshe

Machon L'Choshen Mishpat – Seminars- Publications- Learning Programs- www.businesshalacha.com-

Halachah Hotline 1-877-845-8455- info@businesshalacha.com--- 3673 Bedford Ave., Brooklyn, NY

פרעון חוב ופשיטת רגל

שבוע ב'

- ◀ שו"ע חו"מ סי' צ"ז סעי' ג' (2)
- ◀ שו"ע חו"מ סי' שני"ט סעי' ח' (2)
- ◀ אהבת חסד ח"ב פרק כ"ד בא"ד וגם אמרו (2)
- ◀ אהבת חסד שם (3)
- ◀ שו"ע חו"מ סי' י"ב סעי' ו' ז' (3)
- ◀ שו"ע חו"מ סי' י"ב סעי' י"א (4)
- ◀ שו"ע חו"מ סי' ר"ה סעי' א – ג' (4)
- ◀ פתחי תשובה אות ה' (5)
- ◀ שו"ת מנחת יצחק ח"ג סי' קל"ד (5)
- ◀ שו"ע חו"מ סי' קי"ז סעי' א', סמ"ע ס"ק ו' (6)
- ◀ שו"ת מנחת יצחק ח"י סי' קמ"ה (7- 8)
- ◀ שו"ע חו"מ סי' צ"ט סעי' א' (9)
- ◀ שו"ע שם סי' צ"ז סעי' כ"ג, כ"ד (10)

שו"ע חו"מ סי' צ"ז סעי' ג'

ג [ו] ד ס אסור ללוה לכבוש ממון חבירו ולומר דו לך ושוב ומחר אתן ויש אתו :

חו"מ ב קארו, יוסף בן אפרים עמוד מס 176 הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה

שו"ע חו"מ סי' שנ"ט סעי' ח'

ח כ [ו] איזה עושה [ו] זה שכא ממון חבירו לתוך ידו ברצון הבעלים וכיון שהבעהו כבש הממון בחזקה ולא החזירה כגון שהי' לו ביד חבירו הלואה או שכירות והוא תובעו ואינו יכול להוציא ממנו מפני שהוא אלם וקשה :

חו"מ ג קארו, יוסף בן אפרים עמוד מס 467 הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה

אהבת חסד ח"ב פרק כ"ד בא"ד

וגם אמרו חז"ל **ארבעה נקראו רשעים**
ואחד מהם הלוה ואינו משלם שנאמר לזה רשע ולא
ישלם וכמה יש לו לאדם להחזיק מעצמו כשיוצא
שאיכולת בידו לפרוע והוא מונע עצמו מזה ומביא
על עצמו סם רשע דהלא אם יקראו חבירו רשע אפי'
בינו לבין עצמו שלא הגיע לו עי"ז שום ציון אעפ"כ
יכעס עליו מאוד עבור זה וכ"ש בזה שגרס לעצמו
שנקרא שמו רשע עבור זה כמה מכלימה והחרפה
ישיגהו לבסוף לעיל כשיתפרסם שמו זה לפני רבי
רבבות מחנות קדושו כמו שכתבו הסה"ק שכל פניניו
של אדם נכרזין ונתפרסמין למעלה לפני כל ואף
שהוא מיפה עצמו לפני אנשי גילו שאין לו אשם בזה
הלא לפני ה' גלוי גודל עולתו וזהו כונת חז"ל באבות
ואל תהיה רשע בפני עצמך

אהבת חסד כהן, ישראל מאיר בן אריה זאב ע"י

אהבת חסד ח"ב פרק כ"ד בא"ד

גם לריך לידע שממון אחרים
 שנסאר ציד האדם בעול לבסוף לא ילית וכדכתיב
 עושה עושר ולא במשפט בחלי ימיו יעזבו [ויעזבו
 קאי על שניהם כי פעמים יעזוב העושר את האדם
 ולפעמים להיפך] ויכלה גם את יתר הפליטה שיש לו
 בעלמו מכבר וכדאיתא במסכת ד"א זוטא פ"ג אם
 נטלת את שאינו שלך את-שלק יטלו ממך וענין השמירה
 מממון אחרים נכלל במה שאמר הכתוב הגיד לך
 אדם מה טוב ומה ה' דורש ממך כ"א עשות משפט וגו'
 כי כ"ז הוא בכלל חוקי המשפט להיות האדם זהיר שלא
 לעשות עול לחבירו ועיין לעיל בפ"א שהארכתיו בענין
 זה. והשומר עלמו להתנהג בדרכי המשפט הוא
 מהמקרים ישועת ה' על ישראל וכדכתיב שמרו
 משפט ועשו לדיקה כי קרובה ישועתי לבוא ולדקתי
 להגלות¹

אהבת חסד כהן, ישראל מאיר בן אריה זאב עמוד מס 88הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה

שו"ע חו"מ סי' י"ב סעי' ו' ד'

ו [יא] מי שתובעים אותו מסון שהוא מוחזק בו פ ח אסור
 (ס) לבקש צדדים להשטט כדי שיתרצה הלה לעשות
 עמו פשרה וימחול לו על השאר : הגה [יב] פ ואם פנו ופס
 אינו יוצא ידי שמים עד שיסן לו את שלו :
 ז (י) יג אע"פ [ז] שנתרצו הבעלי דינין יד בפשרה בב"ד
 טו (ס) (יא) יכולים לחזור בהם ד ט"ז שלא
 (י) [ח] קנו מידם (יב) ז [י] (יא) רפשרה צריכה קנין טז [יג] יא
 אפי' [ט] בשלשה (יג) אבל אם קנו מידם אין יכולים לחזור
 בהם יז (יד) ק אפילו ביחיד י [יד] וי"א (טו) יב דדוקא
 [י] בשנים : הגה וקנין לאו דוקא אלא (טז) יח [טז] ה"ה אם נסן
 (יב) [יא] שטר עליו (כ"י כשם תשובת ריטב"א) או א' משטר דרבי
 הקניא (* רש"א כחשובת שאלה) [טז] י"א כשנקבל קנין על הפשרה יא לריך
 להקנות לו [יב] הספך ב שלא יהא יג [יג] קנין [יג] דברים (מרדכי)
¹ [יג] כמו שיכתב לקמן ריש סימן ר"ג :

חו"מ א קארו, יוסף בן אפרים עמוד מס 29הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה

שו"ע חו"מ סי' י"ב סעי' י"א

יא [כ] כיון אם ראובן הפחיד את שמעון למסרו אם לא יתן לו ממון שהיו דנין עליו ואין לו בו זכות כפי הדין ועשו ית[פשרה (יט) כב [טז] בקנין (טז) וביטול מודעא יכול לתזור בו :

חו"מ א קארו, יוסף בן אפרים עמוד מס 30 הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה

שו"ע חו"מ סי' ר"ה סעי' א – ג

א א (א) (ה) (ז) מי [א] שאנסוהו עד שמכר ב (כ) [ב] [ג] ולקח דמי המקח ג [כ] אפי' תלוהו עד שמכרו ממכרו ממכר [ג] בין במטלטלים א [בין בקרקע נ שמפני אונסו נמר והקנה ג) ג ד [ז] אע"פ (ג) שלא לקח הדמים בפני[ג] העדים : הגה[ה] ויש חולקין וסבירא להו דבעי' שראו העדים נתינת המעות ג) אבל הודאמו לחוד לא מהני (טור וראב"ד פ"י דמכירה) [ו] וי"א דבעינן דוקא שנתן לו המעות ה' אבל (ב) אם נתן לו (ד) ב[א]ר[א] שטר עליו חינו קובה (ב"י כסס הראב"ד לדעת הר"י) [ז] ויש חולקין (כ"י לדעת הר"י וראב"ד) דלפיכך

ו אם מסר (ה) [ה] מודעא קודם שימכור ואמר א לשני עדים דעו שזה שאני מוכר חפץ פלוני או שדה פלוני לפלוני מפני אונס ג] הרי המכר בטל (ג) (ו) (ד) [ס] ואפי' החזיק [ו] כמה שני מוציאים אותה מידו (ז) (ה) ומחזיר הדמים ז (ס) (ד) ו) סוצריכים העדים לידע שהוא מוכר מפני האונס ושהוא אנוס ודאי לא שישמכו על פיו וכל מודעא שאין בתו' בה (ס) אנו העדי' ידענו שפלוני זה אנוס היה אינ' מודעא : ב ז בד"א במכר ח (י) (ז) אבל (ס) ד [ז] במתנה * או מחילה אין צריכין להכיר אונסו :

ג ט (ה) (ט) ס ב (יא) [ח] [ה] [ט] פשרה דינה כמכר ומחילה דינה כמתנה י (יב) [י] מסנס סכמוכ כה [ט] אחריות נכסים דינה * כמכר (ליכ"ש סי' ר"ן) :

חו"מ ג קארו, יוסף בן אפרים עמוד מס 112 הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה

פתחי תשובה שם ס"ק ה'

פשרה דינה כמוכר – עבה"ט שכתב ע"ל סי' י"ב סי"א ובב"ח סט"ז מש"כ בזה. וכוונתו דלכאורה יש סתירה מסי' י"ב סי"א דשם איתא אם ראובן הפתיר את שמעון וכו' ועשה פשרה בקנין וביטול מודעא יכול לחזור זו. משמע דאי"צ אפי' למסור מודעא דממילא בטל. וכאן איתא דפשרה דינה כמכר א"כ הוי כמו תלוהו וזבין דצריך מסירת מודעא. אך בדברי הב"ח סט"ז מבואר ישוב לזה שכתב על דין דהכא וז"ל, מיהו דוקא בא' שיש לו דין על חבירו ואינו יודע אם יהיה זוכה בדין או לאו וה"ל והו"ל כאילו מוכר כ"א לחבירו כל זכות שיש לו בתביעה זו בסך שמתפשרים ביניהם, אבל אם ידוע שאין לראובן זכות בדין והפתירו וכו' פשרה כזו הו"ל כתלוהו ויהיב והקנין והביטול מודעא הכל היה מחמת אונס וחייב להחזיר מה שנתן לו ע"פ פשרה זו, וכ"כ ב"י בשם הרשב"א וכו' עכ"ל. וכמו כן בס' קצוה"ח סק"ב דהכא מיירי בדין מסופק שאין ידוע להיכן נוטה אז בדבר שיש הכחרה ועסק שבועה ביניהם וה"ל תורת פשרה, אבל בסי' י"ב מיירי שהיה הדין ברור וכו', עי"ש. (ועי' בנה"מ סק"ט מש"כ בזה). ובהגה שבבה"ט בשם הגאון מוהר"ר עוזר ז"ל מחלק בענין אחר, דהא דאמרי' פשרה דינה כמכר דוקא לענין שצריכים לידע שהיא אנוס וכו', עי"ש. ועי' בתשובת ושב הכהן סי' כ"ה מענין זה באריכות. ועי' בתשו' חמדת שלמה סי' י"ג שכתב במי שכפאוהו ליתן שטר חיוב ובענין דהוי תלוהו וזבין שקיבל הוא טובה בשביל זה אי מהני כמו תלוהו וזבין או אפשר לומר דע"כ לא אמרי' תלוהו וזבין זביניה זביני רק היכא דהוציא תיכף דבר מרשותו כגון מכר או קדישי אשה או גירושין דהמעשה נגמר תיכף, אבל היכא דכפאוהו להתחייב עצמו בדבר מה, כיון שלא הוציא שום דבר מרשותו לרשות הלה, י"ל כיון דהוי אונס לא מהני. ואח"כ מצא בהגהת מ"י סוף הל' שבועות שכתב להדיא כן, דתלוהו וזבין לא מהני רק היכא דהוציא דבר מרשותו, אבל בנתחייב ע"י כפיה לא מהני וכו'. וכתב, דעפ"ז אפשר ליישב ג"כ קושיא הנ"ל מסי' י"ב די"ל, דשם מיירי שעדיין לא נתן משו"ה לא מהני מה שחייבוהו הפשרנים, אבל כאן י"ל דמיירי שכבר נתן או שהפשר היה על דבר ידוע והחזיק השני תיכף במה שזיכוהו הפשרנים וקמ"ל דהוי כמו תלוהו וזבין, עי"ש:

מנחת יצחק ח"ג סי' הל"ד

רציתי לסתור כל הבאנקראט שיגיע לך
היזק. – ואני לא מחלתי ולא אחרתי מאומה.
כי לא עשיתי עמך מסחרים רק הלוייתי לך
גמ"ח עכ"ד.

הנה נא ידעתי נחנק בין חוב מגמ"ח, לשאר חוב, אלא
אף ככל חוב גס אם ה"י מסכים צפויים להפטר,
ה"י אפשר נדון אם לא ה"י פשרה צאינס, להוציא מה
שיכין, אך ה"י צריך לעשות תסריח מודעא מקודם,
כמציאר צדכני הפוסקים, אצל הוצא דגא הסכים צפויים
רק שלא עשה מחאה, הרי מציאר צהש"י מהר"ל (סי'
נ"ה), יצ"י (ח"ת סי' קכ"ה), בשם מלא כתיב, דמה
שצנמיסיהם, כן מי שאינו צא נהניב חסיבה, שנגדו
י"ל, היינו גזילה טי"ש, יחזיקים צהש"י מהרש"ם (ה"ג
סי' ס"ט יס"י ז"י), יהיה הצדק נזה מדברי הירושלמי
(פ"ט דהחיות ה"ה), דמוכח שם דכן ה"י דד"מ גס צומן
הש"ס, ימסיק דגדודין דוקא צעמד צדין יצרה, וט"כ ס"ל
להמהרש"ם שם (צס"י ז"י) צנדין דידיו כס"ג, דנחמן
צאמחנא טי"ש, וא"כ ה"ד צנ"ד.

ימחמת ערדת עש"ק אק"ר יאכ"י צנכח שלי
יחותם צנל חיתמי צנכות יצחקרה מריצה,

יצחק יעקב ווייס

ג ווייס, יצחק יעקב בן יוסף יהודה עמוד מס 235 הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה

ב"ה עש"ק תשא תשכ"ב לפ"ק מנחת יצחק

1234567

שוכט"ס לכבוד הגה"צ המפורסם בכל חדרי תורה
לשבה ולתהלה וכו' כקש"ת מוהרש"ש רובין
הלברשטאם שליט"א האדמו"ר מציעשנינוב יצ"י.

אחדות"ה, כמשפט לאוהבי שמו.

ע"ד ראובן שהלוה לשמעון גמ"ח. ואח"כ
פשט שמעון את הרגל, וערך לבית המשפט
על באנקראט. והחוק שמודיעים לכל
התובעים שהוא באנקראט, – ואם אין
מחאה – אזי הבית המשפט מאשרים
הבאנקראט, וכמה שנשאר מחלקים לבעלי
חובות לפי חשבון. – ועתה נשאר 30%,
וראובן תובע שמעון לד"ת. שישלם לו כל
החוב בשלימות. ושמעון משיב הודעתי לך
מהבאנקראט, ה"י לך למחות, דהיינו להודיע
שאינך מסכים, – ואם לא הודעת הסכמת.
ותקבל כפי המגיע לך עפ"י החוק – והשאר
מחלת או אחרת – וראובן משיב ראשית
לא ידעתי שגמ"ח בכלל זה. ושנית לא

שו"ע חו"מ סי' קי"ז סעי' א'

א (א) ה'עושה שדהו אפותיקי [א] לבי"ח או לאשה
בכתובת' והוא שיכתוב להם א [א] מכאן תגבו ב * ושטפה
נהר ג א [הרי זה גובה משאר נכסים ומורף אותם] [ג] (אבל
כל זמן שהיה בידו אינו יכול לסלקו בנכסים אחרים ד (ב) [ג] רק

[ב] במצות (הענין פ' י"ח מה' מלוה ב ור"ו) [ד] ויש חולקין (סור סס"ק
א') ואם התנה עמו שלא יהא לו פרעון אלא מזה אינו
גובה משאר [ג] נכסים ג [א] ואם מכרה לאחר ובא ב"ח

זה למרפהו אינו יכול לסלקו בדמים (סור סי' קמ"ו) מאחר שהתנה עמו שלא יהא לו פרעון אלא
מזו: הגה [ו] משה בדבר אפותיקי מפורש במהר נ"ה לא יבא כך פרעון אלא מזו ונמצא הסדה לז' היתכ' בלו י"ח חופרים
ז' דנוסה משאר נכסים (רבינו ירושם נח"כ ו' ס"ק ג' כ"ס המו') [אבל אם טורף מענין בע"ס מוקדם אינו סותר * ענין (ס"ס)
ד [ו] עשה שדהו אפותיקי לבעל חובו או לאשה בכתובת' ומכרה הרי זו מכורה וכשיבא בעל
חוב לגבות ח' פ' אם לא ימצא נכסים בני חורין יטרוף אותה י בדיא כשכברה לשעתה אבל
אם מכרה ממכר עולם ו אינה מכיר' הגה (ג) [א] זהו דעת רמב"ם [א] אבל רוב המפרשים חולקין וסבירא להו
דאפי' יש כאן ב"ח ש' טורף מאפותיקי מפורש ואם מכר המכר קיים עד שעת סירפס וכן עיקר (סור ו' הענין פ"ח ונ"י):
חו"מ ב קארו, יוסף בן אפרים עמוד מס 257 הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה

סמ"ע שם ס"ק ו'

ו אינו יכול לסלקו בדמים. פי' סלוקס אינו

יכול לסלקו דבלא עשאו לו אפותיקי מפורש יכול לסלקו וכמ"ס סטור
חו' במ" קי"ד ס"ו וגם המהר"ם שם חבל. הלום עליו יכול לסלקו :
חו"מ ב קארו, יוסף בן אפרים עמוד מס 257 הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה

שו"ת מנחת יצחק ח"י סי' קמ"ה

ע"ד מי שיש לו חברה ^{צ"ע} ^[1234567] וניה משיח בשבוע
 החברה, דאמרינן דה"י ^{צ"ע} ^[1234567] גמ' אפיתוקי מפירש
 דאמר אין נך פרטין אלא חזי, אצנ ידע הניה בשעת
 הנואח דאין נכסי ההנהגה שייס המשיח בניה, אי כצו
 ליה משיח ממליח אחר כנגד שיווי נכסי החברה, צאופן
 מהם יפיל נכסו גמ' נא יכיה נהמניה שהניה בעת
 ממה נגצית, שהמליים הקודמים קידמין שצנר נכסי
 החברה משוטטדים נהם, והמה קידמים צדיניהם, יאילי
 אף צדינו ^{ישראל} ^[1234567] ע"י (ה"מ ב" ק"ד יק"ז).

וזה צ"ע שם (ס"י ק"ז ס"ח), כתב הרמ"א, יז"ל
 עשה מדכי אפיתוקי מפירש שאמר ל"י נא יהא
 נך פרטין אלא חזי, יגמלא הסדה נא היתה שני, ו"א
 לגיבה משאר נכסיו, אצנ אס ערף ממני צ"ח מיקדם
 חינו חוזר עניו עכ"ל, יכתב הסמ"ע שם (ב"ק"ז) יז"ל,
 לגיבה משאר נכסיו לטעית מעיקרא ה"י דהא נ"ה
 נהמניה שיש זכיה צדקה זו שאניה שני, אצנ היתה
 שלי אלא שטרפי ממני צ"ח מיקדם, אין המניה חוזר
 ענ הניה, כיון דהנהגה עמי דנא יהא נ"י פרטין אלא חזי,
 יכ"י אפשר נהשתגס חזי אס ה"י נהניה צמה נהנס
 לצ"ח המיקדם עכ"ל. יהמשמית דאף אס עשה שדכו
 אפיתוקי מפירש גם נהמניה הראשון, דמ"מ אס חזי
 נ"י משיח ה"י יכ"י נסוק את המניה הראשון, ע"י ערוך
 בשבוע שם (ס"י ח'). ימגש"ב כצנ"ד דכן חזי
 בהלואות דדיקא אס נא יה"י לו מעות יכיון לגצית
 מן האפיתוקי, אצנ אס יה"י נ"י משיח צידאי יכ"י נשלב
 צמעות, יגס שניחא להי נהמניה ייתר צהמעות
 מהנכסיו, יא"כ שייך כנ"ד דהין דאין יכול המליח
 כצ' לגצית מנכסיו הפרעיים.

וביותר דגם צגמלא שאינו שלו כתבו הרמ"א דק
 צ"ח י"א, דצאמח יג חילקים וכיצרים דאיני
 גובה, יע"י המקור צביאיר הגר"א (שם ב"ק"י). יא"כ
 שוב יכול המיחזק לימר קום ל'.

י ווייס, יצחק יעקב בן יוסף יהודה עמוד מס 253 הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה

המשך מהנ"ל

אמנם נראה דכ"ז חס צבעת הליאה ה"ו צמרשכתי
 על הגיה לסנך הראשון בוזין, דאג"כ אלא תבצ
 שלא נשלט רק כמה ששים האפיתיקה, וליה מעית מצי
 מליים. וגכ"א שיצבד יאמר לא יבא לך פרעין אלא מזה.
 והליים נא ה"י יידעיס, ^{1234567 ת"ח}ה"י היו נכנס צנינים להיות
 ליה ינא ^{1234567 ת"ח}נכנס, ציה י"ל דה"י כמי מניה מעית על משכן,
 והמשכן ח"ט שיה ככנ המעית שהגיה, שמציאר דני
 צח"מ (ס"י ל"ח ל"ט יקט"י יקט"ז). היצא צד"ג (כלל
 נ"ד חית כ"י), ואף צה"ל אח"כ, מציאר צמקיר חיים
 (ס"י תמ"א ציחורים סק"ד) יס"מ (מחד"ק ח"ג ס"י
 קל"ט חית כ"י) דמחייב נשנס הגיה כנ החיצ. היצאי
 צד"ג (כלל נ"ד חית כ"י), אצל אפבר היבא שהיה
 כוונתו שהיני יתייקרי הנכסים אח"כ, כמו ששנית צצתים
 שאני, י"ט צכ"ז. — (יהגה מחמת שאני כיתב זאת
 מחין נציני יאין נ ספרים ח"א נ נשיין שס י"ס יט
 חוליה צין סתם משכנתא חי משכנתא באפיתוקי מפירש).

ובמעשה שה"י שטמן החיצע שהותצע קיצנ עלי
 הערבות צע"פ באופן ח"ט צעד ההליאה
 יתחצט מכז"ש י"ה צתיקף וג"ח הציא נימיקים לדצריי,
 החיצע עימן שהכריח לה כי צנתי זאת ל"ה הצנך ניצן
 ההגואה הגדימה הז צנא זה, יגס הציא מכחצים ממנהלי
 הצנך לשעבר דיידעיס צצוריר שה"י כן. אצל דצורירם
 ח"ן מספיקית לא עפ"י דין מטעם שה"י רק ככה
 שלא כנגד הנהצע וגם נפי עטלת הנהצע המה נוגעים
 צדצרי יגס שאנה חס בשורים נעדות יכ"י צ"ל.

י ווייס, יצחק יעקב בן יוסף יהודה עמוד מס 253 הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה

שו"ע חו"מ סי' צ"ט סעי' א'

א ה לא היה לו שום מענה כנגד השטר אלא שאמר
 שאין לו במה לפרוע א א [אם לא נמצא ללוה
 (6) כלום יתר ב על מה [א] שמסדרין לו ג [ה] התקינו
 הגאונים שמשביעין את הלוה ד כעין של תורה בנקיטת
 חפץ שאין לו כלום יותר על מה שמסדרין לו ושל
 החביא ביד אחרים ה ו שלא נתן מתנה ע"מ [ב] להחזיר
 ד וכולל בשבועה זו שכל מה שירווח וכל שיבא לידו או
 לרשותו מאשר תשיג ידו [ג] לא יאכיל ממנו לא לאשתו
 ולא לבניו ולא ירביש אותם ולא יטפל בהם ולא יתן
 מתנה לאדם בעולם אלא יוציא מכל אשר תשיג ידו
 מזון ל' יום וכסות י"ב חדש מזון הראוי לו וכסות הראויה
 לו לא אכילת הזוללים והסובאים או בני מלכים ולא
 מלבושי הפחות והסגנים ו אלא [ג] כדרכו וכל היתר
 על צרכו יתן לבע"ח ראשון ראשון עד שיגבנוכל חובו:
 הגה נא נשבע להוציא לימן לו כל מה שחשיג ידו יוכל להשביעו כל ל'
 יום שאין לו (טור ס"ז) ומחרימין תחלה על מי שיודע לפלו'
 נכסים גלויים או טמונים ולא יודיע לביד הוא חייב

חו"מ ב קארו, יוסף בן אפרים עמוד מס 185 הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה

שו"ע חו"מ סי' צ"ז סעי' כ"ג כ"ד

כג [פס] (כתיב זמן הפרשן וכל לגבות חובו) (סור) מו כ מסדרין לבעל חוב כיצד [פס] אומרי ללוה הבא כל המטרטלי שיש לך ולא תניח אפילו מחט אחת [ע] (ואפילו כלי אוכל נפש) (כ"י ס"פ המקדל) מו (יב) ל ונותנין לו כהכל מזון ל' יום [פס] (כתיב שבעיר מח אפי' שאל מחי לה [כז] כתיב) (כ"י פרק ה"ל) וכסות שנים עשר חדש ו לא שילבש בגדי משי או מצנפת זהובה מט אלא מעבירים אותה ממנו ונותנים לו כסות הראויה לו לייב חדש ומטה ליישב עליה כ ומטה ומצע נ [פס] ושאר לרבי המטה (סור) הראוים לו לישן עליהם ואם היה ענימטה ומפין לישן עליו כ ואין נותנים כלום באלו נא לאשתו ובניו [פס] אע"פ שהם קטנים שהוא הייב במונותיהם ונותנין לו ח סנדלו ותפיליו היה אומן נותנים לו שני כלי אומנות מכל מין ומין כגון שהיה חרש נותנין לו שני מעצדין (פירסי דילרייר כלם פסגה ומחלק זה אם הנכרים) ושהי כנרות ה' לו מין א' מרובה ומין א' מועט נותנים לו שנים מן המרובה וכל שיש לו מהמועט נב כ ואין לוקחים לו כלים מדמי המרובה כ היה איכר או חמר אין נותנין לו נג לא צמרו ולא חמורו [פס] וכן אם היה ספן אין נותנין לו ספינתו [פס] אע"פ שאין לו מזונות (פס) מארו [פס] אין אלו כלים אלא נכסים וימכרו עם שאר המטלטלים בכ"ד וינתנו לבעל חובו [פס] ואפילו אם חו"מ ב הוא תלמיד חכם ותורתו אוכנתו נד אין מניחים לו נחכמה

כפריו נה (יג) ק ט] ואפילו כפר תורה לפי שהם כשאר נכסים שבעל חוב גובה מהם וה"ה י] למקומות בית הבסות (יד) כשהם בכלל נכסים ובעל חוב גובה מהם חובו כד [פס] נו כ אין צריך לזכר שלא תטול אשתו מזונותיה דהבא [פס] [כז] (כו) אלא אפילו תפסה מנכסי בעלה כגון שהלך למדינת הים ותפסה מנכסיו שתזון מהם כוציאין מידה ונותנים למלוה כ שאין לאשה מזונות לא כקרקעי ולא כמטלטלי נו (פס) עד שיפרע המלוה אפילו היתה [כח] קודמת [פ] ואפי' הלך בעדה למדינת הים ולותה בשמר ואכלה אע"פ שקדמה הלואה מזונותיה בשמר להלואתו שר בעד השמר אין יב) הלואה המזונות נגבית יא] עד שיפרע בעל השמר תחלה כ [פס] ואם המלוה שעל הבעל היתה על פה והיא לותה לצורך מזונותיה על פה או [כט] בשמר איזה מהם שיבא לנכות תחלה קודם (יז) ואם באו שניהם כאחד [ד] חולקים : הנה נח [פס] מיהו אם מסות נדונימה עדיין בידה או נכנסה לביה (כג) יכולה [לא] לתפוס למזונותיה (מרדכי ס"פ אפי"פ) [פג] היה מייב נכסיו בנכסים ומנעוהו נדיני עכו"ם ונאמה האבה עם כמותה וקלקוה כעכו"ם בעלי חובות כי כן הוא נדיניהם להנכות לאבה נדונימה מחילה וכל אם"כ מלוה יבראל למכור חונו ולהוציא מיד האבה מה כנכסה נדיני עכו"ם הדין עם המלוה [כד] דהרי כמותה והנדינהא לא נמנה לנכות מהיים (ר"י נכ"ז ס"י) (נמו כנכסאור בלח"פ כ"י נ"ג) :

חו"מ ב קארו, יוסף בן אפרים עמוד מס 181 הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה